

ARRA!

ORGAN D'ESPARTACUS

ESPARTACUS, al costat,
incondicional, del Go-
vern de Catalunya, ga-
rantia de la victòria

Tots units per a assolir la victòria

EDITORIAL CALMA APARENT AL FRONT D'ARAGO

per MARIAN VIVES

S'ha constituït el Govern de la Generalitat de Catalunya.

A la fi, després de molt trigar, després d'una interinitat que ja semblava no anava a resoldre's, quan el poble antifeixista de Catalunya començava ja a notar un cert nerviosisme per l'ajornament continuat del problema polític, el President Companys obria el període de consultes i donava estat oficial a la crisi del Govern de la Pàtria.

Gestions actives del President, acompanyat per l'adhesió entusiasta de tot el poble de Catalunya, possibilitant que a les quaranta-vuit hores ja hi hagués el Govern nou a punt de prendre possessió dels seus càrrecs. El Govern, qualificat arreu i per tots com un Govern de realitzacions immediates, com un Govern capaç de portar ràpidament la victòria, estava compost per totes les representacions que podríem qualificar com majoritàries de Catalunya.

Esquerra Republicana de Catalunya, el partit que compta amb la majoria del poble català tenia al Govern tres llocs.

Els tres, corresponien a llocs des dels quals podia i havia de fer-se una tasca magnífica, una tasca profitosa per Catalunya i per les conquestes de la massa social catalana.

Cultura, Finances i Governació. Tres carteres de valor. Pi i Sunyer, Terradellas, Sbert. Tres homes. Tres elements magnífics d'Esquerra Republicana de Catalunya...

I a la tarda del dilluns, quan ja tot el poble coneixia i aplaudia la forsonable, Govern de realitats, la Confederació Regional del Treball, posava al President Companys, en un dilema inacceptable.

Els companys de la C. N. T., amb l'ofuscació, segurament, de coses o fets que no podem ni volem nosaltres escatir., donava una nota en la qual deixava la col·laboració gubernamental per una causa completament estranya de comprendre, per una causa fora de to i de lloc.

Els companys de la C. N. T., sense fer cap cas de la reiterada demanda del President de Catalunya, President de tots els catalans, negaven llur recolze, negaven llur col·laboració a un Govern integrat per representacions encertadíssimes dels partits i organitzacions antifeixistes de Catalunya.

I el President Companys, veïllant pel prestigi i per l'autoritat que com a President li pertoca, donava a la crisi la solució més viable, la solució única en els moments actuals:

Govern de Front Popular!
Esquerra Republicana, P. S. U. C., U. de R., A. C. R. formen el nou Govern de Catalunya.

Heus ací la representació genuïna de la democràcia catalana.

Heus ací els partits polítics que portaran Catalunya a la victòria total, a la victòria definitiva...

Formen part del Govern, representacions dels partits que tenen majoria a Catalunya.

Algú potser hi trobarà a mancar un sector, sector força valuós, en el si d'aquest Govern. No hi fa res.

El Govern que s'ha format és, com molt bé digué el President de la Generalitat en el seu parlament donant compte de la crisi, un Govern de Guerra, un Govern de cara principalment a la guerra, a guanyar la guerra i possibilitar l'assentament definitiu de les conquestes socials de la massa catalana.

El sector que manca al Govern, sector que ha treballat i treballa incansablement per la guerra i de cara a la guerra mereix tots els nostres respectes i més que respectes, tota la nostra estima i consideració.

Es el sector dels nacionalistes intransigents, el sector en el qual hi ha estimats germans nostres, el sector que porta el nom gloriós que va donar-nos fa anys, l'«Avi», Francesc Macià...

Ells, però, de fet no hi manquen. No hi tenen representació directa. No hi tenen cap conseller...

Però què hi fa si la tasca d'aquest Govern ha d'ésser la de guanyar la guerra, i fer retornar a Catalunya els serveis que ens han pres?

Després, una vegada els serveis d'Ordre, Públic tornin a Catalunya, una vegada estigui, almenys, en marxa altra volta l'Estatut, és l'hora, serà el moment en què ells, els patriotes cent per cent, hauran de venir amb nosaltres, amb tots plegats a treballar per l'engrandiment moral i material de la Pàtria.

Ara, a treballar com sigui. Ja vindrà l'hora de les responsabilitats. Ja vindrà l'hora de Govern.

I llavors, quanta gent no mancarà que sapiguen el que és governar, que sapiguen el que és Catalunya.

Ara és l'hora del Govern que s'ha format.

El Govern de la guerra i per la guerra.

Tots hem de col·laborar-hi.

Tots hem de donar el nostre ajut i hem de reiterar la nostra adhesió al President de la Generalitat, al President Lluís Companys.

Malgrat la calma observada en el curs de la darrera setmana al front d'Aragó, ha desaparegut dels comunicats oficials de guerra la frase que durant tant de temps hi sortia esteotipada: «Res de nou a tot el front» i que constituïa un pesombre per als catalans, que hauríem volgut —i volem encara— que el front d'Aragó constitueixi un dels factors essencials de la victòria en la guerra cruel que Ibèria està lliurant amb els països feixistes d'Europa.

Ha desaparegut, doncs, la frase que era un estigma pels nostres valents lluitadors. Celebrem-ho.

No s'han esdevingut en els darrers dies operacions militars d'importància. Circumstàncies que no depenen de la voluntat dels nostres heroics lluitadors, no ha permès que prosseguís l'avanç de les nostres forces. La calma no ha estat però completa. Una sèrie de cops de mà, de petites operacions, han proporcionat als nostres lluitadors en diferents sectors del front aragonès —que és el front de Catalunya, cal no oblidar-ho— un millorament de posicions, des de les quals hom pot llençar-se a operacions de gran envergadura.

lesen en els seus bombardeigs damunt

Les brigades de fortificació han treballat intensament per tal que aquestes posicions constituïssin fortins inexpugnables, on s'hauran d'establir tots els atacs enemics, com ja ha estat demostrat en els intents rebels de reconquerir Loma Verde, una posició molt estratègica que ha de jugar un paper decisiu en futures operacions, que han resultat totalment infructuosos.

La major activitat dels darrers dies ha correspost a l'aviació. La gloriosa aviació republicana ha bombardejat constantment les posicions enemigues tot el llarg del front d'Aragó, des dels Pirineus a Terol i les seves intervencions ran estat sempre eficaces. Per la seva part, l'aviació feixista ha efectuat algun raid de bombardeig sense que, però, mai no hagin estat aconseguits els resultats que cercava, perquè els nostres «ales roges» sempre vigilants, els han impedit romandre damunt les nostres posicions, si no era amb el risc de prendre contacte amb les nostres metralladores, a la qual cosa s'han oposat, sempre prenent la fugida, tantost veïa aparèixer a l'horitzó un avió republicà.

Tots els instins criminals de pacients obertes, tot el sadisme d'a-

ROBATORIS LEGALS

per PERE MORA

Abans del 19 de juliol, abans d'haver esclatat la vil militarada feixista que omple i ha omplert de sang tota la terra generosa d'Ibèria, existia arreu de Catalunya, arreu de la Península, moneda fraccionària en gran escala.

Ha vingut la Revolució, hi ha encara la guerra i la moneda fraccionària ha desaparegut.

Comprendriem molt bé que el Govern hagués retirat completament de la circulació les monedes de plata pel ser valor internacional.

Comprendriem completament que alguna organització, per les seves necessitats, sempre discutibles, hagués acaparat una part de la plata existent i la retenís o l'hagués empleat en qüestions interessants per a l'organització.

El que no podem comprendre, però, és la manera que s'ha inventat en alguns llocs a l'efecte de fer factible, diuen, els canvis.

S'han creat unes monedes, anomenades pomposament pessetes, que no és res més que una vulgar estafa.

Tots els bars, tots els llocs on acostuma a anar molta gent, on hi ha molts

canvis, han sortit unes peces de metall que vol ésser alumini i que vulgues no vulgues et fan agafar amb el títol o el significat d'una pesseta.

Això no pot continuar.

Aquestes monedes, de les quals avui dia a Barcelona n'existeixen d'una infinitat de classes, han d'ésser abolides immediatament.

El Govern de la Generalitat, l'Ajuntament de la Ciutat no ho poden permetre que continuïn.

Es incomprensible com encara avui dia poden subsistir aquestes monedes provisionals, que no fan res més que entorpir i impossibilitar moltes vegades els canvis normals que hi hauria.

L'Ajuntament de Barcelona ha llençat a la circulació pública una emissió de bitllets d'una pesseta de valor legal.

Les organitzacions, que sense cap autorització han fet circular moneda fraudulenta, han de reemborsar a l'Estat les pessetes que ells han posat en circulació.

S'han posat, com diem, a mans del públic peces-moneda que l'organització que les ha editat les ha comprades a uns 30 cèntims cada una.

(Continua a la pàg. 2)

quests pilots alemanys i italians quan metral·len éssers indefensos, dones i infants, es converteix en una por inexplicable, quan es tracta d'acarar-se als pilots de la República. La por aquesta, però, té una explicació lògica. En quantes ocasions els pilots a sou del capitalisme internacional s'han vist obligats a acceptar combat, sempre han sofert les conseqüències i el càstig que el seu crim mereix. Heus ací explicat el perquè de la negativa dels aviadors estrangers a lluitar amb els nostres.

El dia que s'escriu la història de la revolució espanyola —convertida pe robra i gràcia d'uns descasats en una guerra a mort —l'aviació republicana ocuparà un dels llocs preferents en el capítol dels herois.

Apart, doncs, del que ja resta dit i d'un intent d'atac facciós a les nostres posicions muntanyenques de Sant Julià de Basa, els dies últimament transcorreguts no ens aporten res més digne d'esment.

Dintre, però, d'aquesta calma, hem de tenir sempre present, la quantitat de companys nostres, de germans nostres, que en aquestes accions de poca importància periodística, però que de vegades en tenen molta en l'aspecte tècnic, han realitzat veritables actes d'heroisme, i els que també han caigut. La guerra sembla que s'hagi de circumscriure a les grans accions, a les operacions que emplen planes i planes dels diaris, són filles d'una sèrie de petites accions preparatòries que constitueixen la base d'aquestes grans operacions.

La calma, si bé existeix, no és absoluta. Uns herois ignorats, anònims, van preparant el terreny, i no hem de trigar gaire —ho deia fa pocs dies el Comissari de Guerra de l'Exèrcit de l'Est— a què es produeixin esdeveniments d'extraordinària importància en aquest front d'Aragó que constituirà, com és el viu desig de tots els catalans, un dels fronts on es lluitarà d'una manera eficaçíssima per la victòria de les armes de la República i de Catalunya —que és pau, llibertat i progrés— sobre totes les potències unides del feixisme europeu, el qual trobarà la seva fi en aquesta frontera de Catalunya i les àrides estepes castellanes.

Esperem, doncs, els esdeveniments a venir que hauran d'iniciar el retrobament de l'Exèrcit català i el camí que ha de conduir-nos a la victòria definitiva.

Els soldats del poble esperen l'ordre d'atacar.

I al capdamunt de llurs baionetes comença a lluir el sol de l'allibertat. Endavant, sempre endavant!